

**[Lisbet Hindsgaul.]**

Naar der rundt i Landet har været ført Diskussioner om dette Emne — og det er jo sket ikke faa Gange i Løbet af det sidste Aar —, er det blevet sagt, at en af Grundene til de kriminelle Aborter maa søges i Kvindens saakaldte Ligestilling paa Arbejdsmarkedet og hendes Kamp for at faa Lov at blive dér, at den erhvervende Kvinde altsaa skulde repræsentere en af Typer, som bidrog til de kriminelle Aborters Vækst. Dette tager jeg Afstand fra saa absolut og saa stærkt, som jeg kan. Den moderne arbejdende Kvinde ønsker i sit Inderste det samme som alle andre Kvinder, nemlig under de bedst mulige Forhold at være en ideel Moder for sit Barn eller sine Børn. Nej, Grunden til det stigende Antal kriminelle Aborter ligger snarere dér, hvor hele Ulykken i denne onde og realistiske Menneskealder bunder, nemlig i den Kendsgerning, at man hverken paa det ene eller det andet Omraade kan bygge en rolig og betrygget Fremtid op for sig selv og dem, man har Ansvaret for. Som Forholdene er nu, gælder det blot om at indskrænke sit Ansvar og sine Forpligtelser, saa vidt det er muligt; at hygge sig, saa godt man kan, inden for den Kred, man har skabt sig. Heraf følger ogsaa, at det slet ikke er den allerfattigste Del af Befolkningen, som paa dette Omraade er mest nødstedt, og som statistisk udviser Flertallet af Tilfældene af de kriminelle Aborter. Nej, inden for disse Samfundslag har man for længst brudt Rammerne for det økonomiske Ideal, som man maaske engang startede med. Ifølge Svangerskabskommissionens Betænkning og den Statistik, det har været muligt at opstille, maa det erkendes, at i de fleste Tilfælde af de kriminelle Aborter har de angivne Grunde for Fosterdrabet været af økonomisk Art: man synes ikke, man har Raad eller Tid til eller vil tage Besværlighederne ved et Svangerskab og en Fødsel.

Ja, men de fattige, fødetrætte og underernærede Kvinder? Er det ikke urimeligt med de stadig gentagne Fødsler for disse Kvinders Vedkommende, og skulde de ikke have en hjælpende Haand? Jo, absolut, men jeg mener i en helt anden Form end den her foreslaaede, en Form, der virkelig kan støtte dem, baade psykisk og sundhedsmæssigt, saa at Kvinden kan gennemføre sit

Svangerskab under nogenlunde sikre og sunde Forhold for sig selv. Det ser jeg, at Justitsministeren i Slutningen af § 9 i nogen Grad har givet Grundlag for, og dette har jeg og det Parti, jeg tilhører, stor Interesse for.

Jeg kender særdeles godt, hvor fortvivlede og vanskelige Vilkaar mange Kvinder er undergivet. Jeg kender Eksempler paa Raadløshed og Mismod hos en Kvinde, ja, den dybeste Depression ved Tanken om det Barn, hun venter; men jeg kender intet Tilfælde, hvor ikke det centrale i den samme Kvindes Liv blev Glæden over det Barn, der var bevaret, trods al Haabløshed. Jeg har i mange Tilfælde set Kvinder af den laveste moralske Standard, Kvinder, for hvem intet raat eller menneskeligt nedværdigende var nyt; jeg har set de samme Kvinder med overmenneskelig Styrke for Barnets Skyld arbejde sig op af Dyndet for at kunne blive det, de gerne vilde være: en pæn Moder for sit Barn. Og jeg kender ikke faa Kvinder, som paa et givet Tidspunkt i Livet har syntes, at de maatte slette det Fejltrin ud, som de havde gjort; men Skyggerne fra denne Oplevelse sænker sig bestandig om dem, ikke mindst naar de ser deres andre Børn glade og friske omkring sig og maa tænke paa det Barn, hvis Liv de selv har udslukt eller ladet udslukke.

Derfor er Livets Veje ikke saa lette at overse, og det er ikke saa lige en Sag gennem et Lovgivningsarbejde at angive Linier for det, der ligger dybest i et Menneskeliv. Det er en alvorlig Ting igennem et Lovgivningsarbejde som dette at medvirke til at tage Ansvaret bort fra de Tusinder af Sjæle, som med god Grund kan sige: Egentlig er jeg bange for og føler mig utilpas og urolig ved at gaa med til dette, men naar de Folk, som skulde være nogle af de klogeste i Landet, gennem Loven siger god derfor, ja, saa holder mit Ansvar op, og andre kan tage det. Det er ud fra disse Betragtninger, jeg paa mit Partis Vegne afviser enhver Form for social Indikation, en Form, som er uforenlig med den Livside, vi nu synes er rigtig. Selv om den højtærede Justitsministers Udformning af § 1, Stk. 1, den medicinske Indikation, naturligvis er stærkt begrænset — ja, Justitsministeren understreger: aldeles begrænset —, mener vi, at der igennem dette enkelte Ord er en Mulig-